

Julkaistu: 29.10.2022

Arvostelija: [Mika Roth](#)

Nordic Notes

Kotimainen elektrofolk-yhtye Okra Playground on saavuttanut kolmannen pitkäsoittonsa rajapyykin, joten perinteisen ja modernin keskenään hippaleikkiin yllyttäneen kuusikon näkemys on ehtinyt hioutua vuosien saatossa omanlaisekseen. Itku-levyllä kuusihenkinen bändi on saanut periaatteessa ulkojäsenen, sillä biisit on merkitty yhtyeen kera **Sami Zimmermannin** nimeen. Lisäksi Zimmermann on ollut tuottamassa ja äänittämässä levyä, sekä soittamassakin konehuoneen edustajana lähes kaikilla radoilla.

Itku-levyä edeltänyt **Itku-sinkku** osoitti jo, että toisessa jalassa voi pitää perinnelapikasta ja toisessa bilehilepopoa, eivätkä askeleet sittenkään mene sekaisin. Toki tyylillisiä ristiaskelaita otetaan ja tiukat genresäännöt taipuvat kuin halpatyönä tehty korko, mutta vaa'an toisessa kupissa yllätyksellisyys ja elinvoimaisuus kyllä takaavat plussatuloksen. Sama kahtiajako vallitsee koko albumilla, joka on elektroninen ja folk. Tietysti jokainen ymmärtää jo nuo termit tavallaan, mutta toimikoon kyseinen sanakaksikko alkupisteenä ja lähtökohtana.

Yhtyeessä on kolme naislaulajaa, joiden yhteislaulua kelpaa kuunnella. Välillä äänessä ovat kaikki, välillä vain yksi tai kaksi, mutta vaikutus on etenkin kokonaisuuden mitassa vavahduttava. Suomenkieliset sanat on myös käännetty englanniksi, jotta touhu ei jää pienten piirien iloksi ja tuo laulu: kyllähän tätä modernia folkia on ilo kuunnella. En osaa sanoa missä määrin musiikki ja sanat puhuttelevat nimenomaan suomalaista sieluani, ja kuinka vaikuttuisin, jos olisin sattunut tulemaan muiden kulttuurien piireistä ja kohtaisin tämän tyylistä musiikkia vasta nyt. Uskon kuitenkin vankkumattomasti musiikin rajoja ylittävään voimaan, joka on rakentanut minullekin siltoja, reittejä ja teitä mitä erilaisimpiin kokemuksiin.

Folk ja elektronisuus, kanteleet ja säästellen soitetut rytmisoittimet. Äänten verkot ovat laajoja, mutta samalla isosilmäisiä, harvoja, ilmavia – ja silti viehättävän kauniita pienellä tavalla. Levyn äänimaisemien runsas vaihtelevuus osoittaa tuotannon korkean laadun, mutta myös tekijöiden vankkumattoman vision. Okra Playground osaakin hyödyntää kappaleidensa potentiaalit tekemällä alati jotain yllättävää, joka kuitenkin sopii toistuvasti isompaan kuvaan.

Juoksen karkuun aurinkoa on niin tarttuva elektroetnofolkpoppis, että moisesta pitäisi valjastaa ehdottomasti sinkku. Biisi on samalla loistava osoitus siitä, että aina löytyy uusia reittejä, ratkaisuja ja yhdistelmiä, joista mm. **Kate Bush** on vastaavalla ennakkoluulottomuudella löytänyt melkoisia timantteja sekä kultakimpaleita.

Veri virtaa puolestaan niin, että selkäpiissä tuntuu ja nickcavemainen synkkyys sekä hillitty hurmeisuus tempaisevat välittömästi mukaansa. Vimmaisuus ei kuitenkaan saa vain juoksuttaa, vaan nuotteja osataan venyttää, jännitettä kasvattaa, kehiä laajentaa. **Laula!** lunastaa nimensä huutomerkin ja **Hetkeen** osaa löytää hetkestä ikuisuuden, pisarasta valtameren.

Pohdin pitkään josko albumi on neljän tai viiden tähden kokonaisuus. Onko mukana ainuttakaan heikompaa kohtaa tai hetkeä, ja voisiko tästäkin paremman albumin vielä kuvitella syntyvän? Kaikki on kuitenkin niin kauniisti kohdillaan, etten voi kuin kumartaa syvään ja antaa musiikin puhua onnen kyyneliin asti.

